

Štev. 11.

V Ljubljani, 1. listopada 1908.

Leto IX.

Srečanje.

Glasan drči črez stepe stroj —
uborno dete z njim . . .

„Kam romaš v noči, otrok moj?
Ustavi se vsaj tu nocoj;
ne hodi tja na Krim!“

„Iz vojne pride oče zdaj;
naproti mu hitim —
ni spati mi mogoče zdaj,
in srce bije vroče zdaj —
jaz moram tja na Krim! . . .“

In sreča sredi stepe vlak. —
Gorele so oči . . .
Sedel je v vlaku mrk junak —
strmel nestrpno v nemi mrak . . .
„Tu, dete moje, ti? . . .

Ti dete? Li mogoče je?

Ne moti mene vid? — —“

„Pustite, oh, moj oče je —
iz bitve prišel vroče je —
ni ranjen — ni ubit!““

Skoz okno se otrok nagnil —
na plan — — na mrzli tir —
in v grozi oče je zavpil,
in stepni mrak oba zavil,
oba je večni mir. — —

In v jutru vlak prisopel je —
na stepi je počil —
in tožen mož pristopil je
in trupli dve pokropil je
in tožen govoril:

„Velika vajina ljubav —
i oče i otrok —
poznala nista teh postav. —“
Zavriskal vlak je prek dobrav —
spet stepni mir okrog . . .

Dušan.

